

Bangkok boy

BANGKOK BOY

Wat doe jij als de liefde van je leven je plotseling
dumt en vervolgens spoorloos verdwijnt?

CARRY SLEE

www.carryslee.nl

Tekst © 2009 Carry Slee

© 2009 Carry Slee en FMB uitgevers, Amsterdam

Omslagbeelden Charlotte de Ruiter

Omslagontwerp Charlotte de Ruiter van de Junior* Academie

Opmaak binnenwerk CeevanWee, Amsterdam

ISBN 978 90 499 2372 3

NUR 285/301

Carry Slee is een imprint van FMB uitgevers,
onderdeel van Foreign Media Group

Bo

Lekker zeg, die is helemaal crazy zeker! Ik heb zin om tegen de muur te bonken. Het is twee dagen uit en nu ligt Joep alweer met een ander te rotzooien. Wat een misselijke move. Ik hoor gekraak en het bed schuift. Wacht maar, ik zal hem krijgen. Ik zet het nummer op waar we samen voor het eerst op hebben gevreeën. Die song is toch zo heilig voor hem? Ik moest hem altijd draaien. Zo, ik draai de volumeknop helemaal open. Als hij nu geen schuldgevoel krijgt...

Nog geen minuut later stormt Anouk mijn kamer in. 'Bo... please, ik heb vanmiddag tentamen, weet je nog? Die hele fucking paper moet ik nog in mijn kop stampen. Zet af!'

'Prima, maar dan ruil ik met jou. Ga jij hier maar zitten, dan mag jij naar het gehijg van Joep en zijn nieuwste aanwinst luisteren. Hij zit me gewoon te zieken. Waar heb ik dat aan te danken? Hij heeft het verdomme zelf uitgemaakt. Hoe zou jij het vinden als je vriendje na drie jaar verkering met een vreemde meid in bed ligt. Twee dagen nadat het uit is, hè! Misschien ken ik haar. Helemaal horror. Hoor je die herrie?'

'Dat geschuifel? Dat kan van alles zijn,' zegt Anouk.

'Ja, hij is onder zijn bed aan het afstoffen, nou goed.'

'Bekijk het maar.' Anouk is al weg.

Het geschuifel is afgelopen. Ik moet aan mijn studie, maar ik kan alleen maar luisteren naar wat er naast me gebeurt. Wie zou er bij Joep op de kamer zijn? Als het maar niet die Engelse bitch uit zijn klas is, die loopt al maanden achter hem aan. Dat zou ik echt een belediging vinden. Hij heeft steeds gezegd dat ze hem niks deed.

Terwijl ik de zoveelste kop koffie inschenk, denk ik aan het gesprek van twee dagen geleden.

‘Ik wil me niet binden,’ zei Joep. Totaal onverwacht. Als we nou steeds ruzie hadden, maar het ging zo goed tussen ons. Hij is expres in de kamer naast me komen wonen. Hartstikke blij waren we toen mijn buurman vertrok. Eigenlijk woonden we al zo’n beetje samen. Minstens drie keer in de week sliepen we bij elkaar en ineens maakt hij het uit. Hij had het vorige maand nog over een etage voor ons tweetjes. En dit weekend zouden we ringetjes kopen. Daar is toch niks van te snappen? Het is zo onwerkelijk. De jongens van ons huis willen zich er niet mee bemoeien. En bij Anouk kan ik nu ook niet terecht. De hele maand heeft ze tentamens. Anouk begint altijd te laat, dus het is weer crisis.

Op de gang klinkt gestommel. Ik hoor Joeps voetstappen op de trap. Ik ren naar het raam. Wat moet die bestelbus daar? Die meid gaat toch niet bij hem intrekken? Joep staat buiten bij de bus. Hij bekijkt de laadruimte. Pierre komt nu ook naar beneden. Misschien brengen ze het groene kastje naar Pierres huis. Joep wilde het al een tijdje geleden wegdoen. Ik zie geen meid. Ze is dus nog binnen. Ik loop de gang op. De deur van Joeps kamer staat op een kier. Ik duw hem verder open en versteen. Al Joeps spullen zitten in dozen! Hij

heeft alles ingepakt. Joep gaat weg! Ik raak in paniek. Ik ben hem echt kwijt. Hij verdwijnt uit mijn leven. Ik had nog zo gehoopt dat het een bevlieging van hem was. Anouk zei het ook steeds. ‘Het komt wel goed. Het is een aanval. Zo zijn die jongens.’

Ik tril over mijn hele lichaam. Door een waas zie ik Joep en Pierre de trap op komen. Ik stap op Joep af. ‘Dit... dit kun je niet maken...’

‘Bo, alsjeblieft.’ Joep duwt me opzij. ‘Ik heb haast. De bus moet over twee uur terug zijn.’

‘Maar... waar ga je heen?’

‘Het heeft geen zin, Bo,’ zegt Joep zonder me aan te kijken. ‘Je komt er wel overheen.’

‘Aanpakken, Joepie!’ Pierre duwt Joep een stapel dozen in zijn handen.

Joep

Ik voel haar ogen in mijn rug priemen. Niet omkijken! zeg ik tegen mezelf. Als ik omkijk, ben ik verloren. Ik ga naast Pierre in de bus zitten.

‘Karren!’ snauw ik.

‘Relax.’ Pierre steekt de sleutel in het contact.

Tempo, man, denk ik. Zo meteen trekt ze de deur van de bus open en dan...?

We rijden de straat uit. Hoe vaak heb ik dit de laatste dagen niet voor me gezien? Maar nu is het echt. We rijden weg, met al mijn spullen. Ik heb zin om te janken. Maar wat heeft het voor zin? Het gaat precies zoals gepland.

Ik denk aan Bo. Ik ben zo in gedachten dat ik niet eens merk dat we voor Pierres huis staan.

‘Je weet het zeker?’ vraagt Pierre als hij heeft ingeparkeerd. ‘Niet dat we de hele zooi naar binnen hebben gesjouwd en dat je toch terug wilt?’

‘No option.’

‘Aanpakken dan maar.’ Pierre springt uit de bus en schuift de deur open. We sjuwen de spullen zijn huis in.

‘En nu?’ vraagt Pierre als alles binnen staat.

‘Dat moet jij weten,’ zeg ik. ‘Je mag de hele handel hebben voor driehonderd euro.’

‘Waarom zet je het niet op Marktplaats? Dan vang je veel meer.’

‘Driehonderd euro. Take it or leave it.’

‘Nou ja,’ zegt Pierre, ‘je weet waar het staat. Als je de handel terug wilt, dan hoor ik het wel.’ Hij geeft me drie briefjes van honderd. Die kan ik goed gebruiken. ‘Help me even met de bank.’ We tillen hem de kamer in. Ik kijk naar de roodfluwelen bank. Op deze bank heb ik voor het eerst met Bo gevreeën. Ik weet nog precies wat ze aanhad. Haar zwarte jurkje. Ik had er zo lang naar uitgekeken en toen ineens lag ik daar, naast haar. En ik durfde niks. Ik streelde alleen haar haar en we zoenden heel lang. En toen knoopte ze mijn overhemd los. Nog geen tel later vlogen de kleren door de kamer. Dit is d’r! Ik wist het meteen. Mijn vrouw, dacht ik. Ik hoorde haar kreunen. Ik ruik weer de zoete geur van haar lichaam. Ik voel haar borsten.

‘Hoe vind je dat-ie moet staan?’ vraagt Pierre. ‘Voor het raam? Of tegen de muur?’

Wat kan het mij godverdomme schelen waar jij mijn bank zet, denk ik. Bo’s en mijn bank. Verdomme!

‘Zoek het maar lekker uit. Ik moet gaan.’

‘Oké.’ Pierre pakt me vast en geeft me een hug. Hij vraagt niks. Toffe gozer. ‘Het ga je goed,’ zegt hij.

Ik knik. Voordat ik begin te janken loop ik weg. Hier kom ik nooit meer terug. Ik denk terug aan drie maanden geleden toen ik kwaad het huis van mijn adoptieouders verliet. Ik wist dat er altijd een weg terug zou zijn. Nu niet. Ik loop de

straat uit. Bij de telefoonwinkel stop ik. Ik haal de chip uit mijn mobiel, smijt hem weg en stap naar binnen.

‘Ik wil een ander nummer,’ zeg ik.